

KRISTÍNA BRESTENSKÁ

SRIEŇ,
POCHODEŇ
A TEMNOTA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovensky spisovatel
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Kristína Brestenská 2021
Cover Design © Barbara Baloghová 2021
Cover Photo © Shutterstock
© Rekha Garton / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2363-4

Venujem
svojím dcéram – dvom úžasným bytostiam
s neuveriteľnou fantáziou
a bohatým vnútorným svetom.
Ony dávajú zmysel všetkému, čo robím.

PROLÓG

Rozprestreté dlhé ónyxové vlasy sa trblietali na bielom vankúši. Oči modré ako zafíry, vsadené do bledej tváre, ustráchané blúdili po plavovlasom mužovi, približujúcim sa k posteli. Črty tváre mal drsné, postavu mocnú, svalnatú. Keď si zobliekol ľanovú košeľu, zrak držala prikovaný na desiatkach malých jaziev, čo mu križovali hrud'. Bezpochyby bol na ne hrdý, predstavovali jeho víťazstvá nad stovkami iných...

Začal si rozväzovať šnúrku na nohavičiach.

Nie, nerob to, prosila ho pohľadom, no neodvážila sa prehovoriť.

Neposlúchol.

Nahý pomaly vyliezol na posteľ. Matrac sa pod jeho váhou prehol, štvornožky sa k nej priblížil, nespúšťajúc oči z jej nahoty. Na chvíľu zastal a drsnými prstami prešiel po jej bielom stehne, letmo sa dotkol čierneho páperia medzi nohami a napokon sklonil hlavu a vtisol jej na ploché brucho vlhký bozk. Ďalší pod rebrá aj tesne pod prsia, následne vzal do dlane jej pravý prsník. Počínal si seabedome, jeho prsty sa zdali byť skúsené. Nebol jej prvým mužom, no bol prvým, čo sa nikam neponáhlal, čo si vychutnával všetky dotyky, akoby bol presvedčený, že má na dosah ďalšie víťazstvo.

Možno on je ten pravý, s ním bude táto noc trvať večne, nádejala sa v duchu.

„Si ako tajomný drahokam, žena hodná každej jazvy, ktorá mi po dnešnom dni pribudla,“ zatiahol chrapľavo a fascinovane sa jej zadíval do očí.

„To nie ja, ale trón môjho otca ti stál za každú utŕženú ranu.“

Pery sa mu zvlنili v lenivom úsmeve. „Keď sa stanem kráľom, nechám si do koruny vsadiť čierny ónyx na znak, že bez teba by trón a vládnutie nemali tu správnu príchuť.“

Hľadela naňho ako uhranutá, bez slova a bez pohybu, a tak sa sklonil, aby ju pobožkal na pery, no včas sa odvrátila. „Na ústa nie.“ Do hlasu sa jej vkrádal strach.

Vzal jej tvár do dlaní. „Som tvoj manžel pred bohmi aj pred kráľom a budem ťa bozkávať, kam sa mi zachce,“ precedil a prisal sa jej k perám. Myslela si, že bude surový, no na takého mocného chlapa bol prekvapivo jemný a trpezlivý. Bozkával ju priam zmyselne a z tela sa jej postupne vytrácalo napätie. Celkom sa uvoľnila, strácala ostražitosť.

Všetko bolo také prirodzené a vášnivé, že si ani neuvedomila, kedy do nej vnikol. Zrazu len cítila hlboko v sebe plnosť. Takto ďaleko to zašlo málokedy, bola tak blízko... Dokonca sa jej to páčilo. Prvýkrát azda niečo cítila. Alebo to bolo len jej pranie? Tak túžila, aby sa to podarilo, že si všetko iba navrávala?

Nie, bolo to skutočné. On je tým vyvoleným! Bohovia, doprajte mu, nech sa dožije rána.

Všetko zničil jeden krátky okamih. Pootvorila pery, aby mu dovolila vkĺznuť jazykom do úst, a vypustila TEMNOTU. Z vypúlených očí i otvorených pier sa mu zrazu vyvalil čierny kúdol prachu ako dym, čo stúpa z ohňa, a ona ho prijímala do seba skrz svoje ústa. Keď v ňom nezostalo ani zrnko života, zvalilo sa jeho bezvládne telo vedľa nej a ona, kričiac a zmietajúc sa v ukrutných mukách, sa hodila o zem.

Každá bolesť, ktorú zažil, a každá rana, ktorú utŕžil, patrili teraz jej. Zárezy meča aj dýky kdekoľvek na tele, hrot kopije v boku, mučenie, smrť jeho rodičov a najlepšieho priateľa. Bolesť sa obšuchla o všetky jej zmysly, prevaľovala sa cez ne ako morská vlna, naplnila ich nekončiacou temnotou. V ušiach sa jej ozývalo škripanie kovu a rinčanie reťazí, v no-

se ju dusil pach hlíny a ohňa, na jazyku sa jej prevaľovala kovová príchuť krvi, na pokožke sa jej jatrili stovky rán a nevidela nič len tmu.

Jej nepríčetný rev sa rozliehal ďaleko za múry paláca, až do Temného lesa, a privolať jej strážcu. Prešlo niekoľko minút, kým vstrebala všetky mužove bolesti, no pre ňu to bola večnosť. Prestala kričať, komnata na okamih stíchla.

Potom – akoby do nej udrelo sto bleskov – vstala zo zeme a začala pustošiť všetko, čo jej prišlo do cesty. V zúrivosti roztrhala čierne priesvitné závesy na posteli, prevrhla palisandrový stôl, rozbila krištáľové čaše, vzácne vázy a nakoniec rozmlátila o stenu drevenú stoličku. Musela sa totiž vysporiadať so všetkou nenávisťou a zúrivosťou, ktorú v sebe dusil. Porazili ho v boji, zajali ho otcovi nepriatelia, mučili ho, a keď to prežil, odmietli mu dať za ženu dievča, ktoré chcel, a vzali mu majetky, ktoré mali byť po práve jeho.

Celá zadýchaná a rozzúrená sa zaprela dľaňami o stenu, čakala, kým sa bezodný hnev vpije do jej útrobov. Keď zdvihla oči, komnata sa premenila v jedinom momente na Temný les. Suché, mŕtve stromy s holými konármi, tvoriacimi temné klenby, sa mátožne kývali za zvukov kvíľivého vetra a šepkali čosi v nezrozumiteľnom jazyku bohov. Pomedzi stromy sa mihali čierne tieň, približovali sa a naťahovali k nej démonické kýpte. Dych sa jej zadrhol v hrudi a o krok ustúpila. Zem pod jej nohami, pokrytá čiernym ihličím, sa začala zosúvať a prepadávať do temnoty. Obrátila sa a dala na útek, no bola pomalá. Každým ubehnutým krokom bola pôda mäkšia a sypkejšia, až napokon skončila v hlbokjej priepasti. Lapajúc po dychu a plná hrôzy sa pozviechala na nohy. Točila sa v kruhu a hľadala záchranu, no priepasť bola z každej strany rovnako hlboká a tmavá. Dych sa jej zrážal na paru v šedom ovzduší Temného lesa, srdce jej bilo až v sluchách a kdesi ďaleko sa vzduchom niesol clivý škrekot vtáka. Ten ju primäl precitnúť. Poslúchla posledný záchvev zdravého rozumu a pozbierala zvyšky odvahy, čo v nej zo-

stala. Hľadala v hline stupienky či skaly, po ktorých by mohla vyliezť nahor. Urobila tridsať krokov na východ a šesťdesiat na západ, kým konečne nahmatala kus trčiacej skaly. Skúsila sa na ňu zavesiť rukami, aby zistila, či bude dosť pevná, no kus kameňa ju nemal zachrániť, lež zahubíť. Skala povolila a hlina nad jej hlavou sa začala zosúvať nadol. Najskôr v pramienkoch tenkých ako dievčenské vrkoče a o chvíľu na ňu dopadali celé vodopády zeme a hltali kúsky jej dievčensky krehkého tela, až kým jej posledný ónyxový vlas neprikryla hlina a nepochovala ju zaživa.

Zaškriekal vták a ona sa prebrala schúlená pri rohu postele, trasúc sa a držiac za hrdlo v márnej snahe nadýchnuť sa. V obloku sa zatrepotal pár krídel čiernych ako noc a zaraz na sebe pocítila váhu sivo-čiernych krkavčích očí.

Dýchala. Trhane a nepravidelne, ale dýchala.

Podvedome stiahla z postele tmavomodrý brokátový kaftan so zlatým lemom a otočila sa krkavcovi chrbtom, kým si do širokých rukávov vsunula ruky a zaviazala šnúrkou na hrudi.

Očami pritom zavadila o telo muža na posteli. Pokožku mal sivú ako popol a oči a pery stále otvorené dokorán v smrteľnom kríči. Všetka jeho temnota už bola v nej. Navždy.

Pomaly dokráčala k otvorenému oknu a v chvejúcej sa dlani podala krkavcovi trochu zrna. Každé jeho dŕobnutie by kohokoľvek iného zbolelo, no v porovnaní s tým, čo pred chvíľou prežila, to bolo iba nežné pohladenie. Zhlboka sa nadýchla chladného nočného vzduchu.

„Bál sa Temného lesa. Najviac na svete sa bál toho, že ho Temný les pochová zaživa,“ zamyslene zašepkala krkavcovi, kým sa krmil z jej dlane. „Ja som stvorila Temný les, a predsa si vybral mňa. Dokedy ešte? Koľkých ešte usmrtím, pri koľkých budem trpieť v mukách, kým bude Ansalya zachránená? Keby som aspoň vedela, či som ja tá vyvolená.“

Krkavec dojedol zrno a prudko zamával krídlami, až sa jej

rozvíril vlasy okolo tváre. Vzápätí obrátil hlavu a zaostřil na sever.

„Čo tam vidíš?“

Krkavec opäť zamával krídlami, vzlietol, zakrúžil okolo obloka a znovu si naň sadol.

„Musím pri ňom spať celú noc. Otec nedovolí, aby vyniesli jeho telo, kým nesvitne nový deň,“ riekla bezducho a pohla sa k posteli.

Krkavec zaškriekal raz, potom druhýkrát.

Sadla si na peľasť a oči uprela na vtáka. „Nemám na výber.“

Krkavec zaškriekal ešte dva razy.

Mladá žena zvrátila krásnu tvár. „Štyri zaškriekania. Čo mi chceš povedať?“

Krkavec opäť vzlietol, tentoraz krúžil okolo veže paláca o niečo dlhšie. Keď sa vrátil do okna a pozrel na ňu, vedela, že ju niekam volá.

„Počkaj ma pri severnej bráne,“ vyzvala ho šeptom a s fackou v ruke opustila komnatu s mŕtvolou svojho posledného manžela. Nepotrebovala si pamätať jeho meno, už ich mala veľa a veľa ich ešte bude mať.

Do Tieňovej veže, ktorá bola len malou časťou rozľahlého Ansalyjského paláca, viedlo tmavou špirálou štyristo schodov. Bola najvyššia zo všetkých veží a zároveň najtemnejšia. A patrila jej. Svoju komnatu si zariadila na samom vrchole, pretože pohľad z takej ohromnej výšky ju uchvacoval. Ak by natiahla ruku, možno by sa dotkla nočnej oblohy.

Ale to nebol jediný dôvod, prečo sa tak rozhodla. Bola Temnotou a k temnote ľudia jednoducho nepatrili. Odmietali ju. Len málokto bol ochotný vyjsť po štyristo schodoch, aby ju videl, a jej to vyhovovalo. V skutočnosti tak okrem sluhov urobili len jej šiesti manželia a vojaci, ktorí potom museli zniesť nadol ich mŕtve telá. Možno boli siedmi, zamyslela sa, keď kládla drobné chodidlá, obuté v tmavomodrých kožených črieviciach, na kamenné schody. Už svojich manželov nepočítala, nezáležalo na tom. Ani jeden nebol vyvolený.

Vojaci, držiaci stráž pred Tieňovou vežou, na ňu ani nepozreli. Počuli jej šialený rev a vedeli, že usmrtila ďalšieho muža a krajina bude ďalší mesiac strádať a trpieť.

Padací most vedúci z jej veže bol spustený a doviedol ju na rozľahlé ponuré nádvorie pred severnou bránou paláca.

On už bol tam. Najskôr ju zavetril, až potom zbadal. Roztiahol čierne krídla a zamieril na sever. Vyzula si črievica a nasledovala ho. Šla po pustej vypálenej zemi, čo sa zvažovala na všetky strany za palácovým opevnením. Okolo chodidiel sa jej ovíjala tajomná čierna hmla, cítila, ako kľže po jej holých nohách, prenasledovala ju na každom kroku, vďaka nej kráčala oveľa rýchlejšie než obyčajný smrteľník.

Krkavec zakaždým kúsok odletel a potom sa vrátil, aby vedela, kadiaľ ísť. Nič živé na ceste nestretli, bola hlboká noc. Po hodinách putovania začalo svitať, zore sa sfarbili doružova a pustá zvlnená zem a suché brázdy zahalené v ranom opare sa každou ďalšou prejdenou míľou strácali a nahrádzali ich kopce a skaly. Usúdila, že sa už dostali do Údolia bohov. Tam sa všetko začalo. Z údolia ju krkavec viedol severnou cestou. Obyčajný smrteľník bez jej božskej moci by sem putoval dva dni, ona to zvládla za noc. Svišťavý vietor sa oprel do kamenných obrov pred ňou a plieskal jej podolok kaftanu okolo nôh. Pod ním bola nahá. Ale na rozdiel od svojich sestier nikdy necítila zimu ani horúčosť. Bola Temnotou.

Čím ďalej s krkavcom zašli a čím vyššie vystúpili, tým sa jej bosé nohy väčšmi zabárali do snehu. Už nedokázala kráčať vzpriamene, skaly boli príliš strmé a šmykľavé. Strelila očami na roklinu pod sebou.

„Zabila by som sa, ak by som skočila?“ spýtala sa krkavca, ktorý ju vyčkával na previse skaly, čo sa vypínala nad ňou.

Krkavec na jej otázku nereagoval, nemohol poznať odpoveď.

Skúmala skalú poprášenu snehom a hľadala miesto, kam by položila svoje dlane. Keď pod prstami ucítila vlhké biele

kryštáliky, na okamih zmeravela. Je to len sneh, nie hlina, dodávala si v duchu odvahy, pretože najväčší strach jej posledného manžela v nej zanechal hlbokú stopu.

Zavrela oči a vyložila nohu do prvej diery, čo v skale nahmatala. Riadila sa hmatom a inštinktom, počúvala krkavčie škriekanie.

Ak spadnem, možno moja ľudská časť zomrie a tá neľudská sa zmení na čosi iné.

Bola takmer v polovici svahu, keď zadul ľadový vietor. Najskôr sa jej oprel do chrbta a pritlačil jej krehké telo k zamrznutej skale, potom do nej zatlačil z jedného i druhého boku.

„Viem, že ma chceš vystrašiť, Caleos, ale tým, že som prišla, neporušujem žiadne zákony tejto zeme!“ zakričala. Vietor zoslabol, prenikol jej pod kaftan, pohladil ju po pokožke ako zručné prsty milenca a nakoniec úplne ustal.

Vydriapala sa na vrchol skaly, ale zistila, že vyšla iba na jednu jej rovinu a navôkol sa črtali ďalšie strmé končiare.

„Kam až musím ísť?“ opýtala sa krkavca.

Zakrúžil jej nad hlavou, no nezamieril znovu na sever k ľadovým tesákom. Nasmeroval ju na východnú stranu, kde v hmlistom opare zahliadla slabé svetlo fakieľ, čo sa v chladnom vzduchu chveli zastoknuté v monumentálnej kamennej stavbe.

„Caleosov chrám,“ zašepkala užasnuto a boh vetra a pokušenia jej odpovedal ďalším prudkým víchrom, ktorý ju prinútil ustúpiť o dva kroky.

„Viem, v čom tkvie tvoja sila, Caleos!“ zakričala a vietor znovu stíchol.

Teraz už vedela, kde je. Na vrchole Chrámovej hory. Krkavec sa jej usadil na pleci a vedno vykročili k priečeliu chrámu z bieleho vápenca. Brána bola tepaná z čistého bronzu a pokrytá desiatkami reliéfov. Najvýraznejšie boli dve veľké slnká, každé na jednom krídle dverí, okolo nich vystupovali do priestoru ďalšie výjavy, ktoré sa spájali s bohmi. Nad brá-

nou bol krvou napísaný odkaz: *Buď múdrosťou. Spoznaj, kým naozaj si.*

„Čo ak nás Caleos nevpustí dnu?“ položila krkavcovi otázku, na ktorú nečakala odpoveď, no krkavec zaškriekal a odletel jej z pleca. Chvíľu naňho čakala, a keď sa nevracal, obišla stĺporadie, čo z každej strany podopieralo trámy chrámu, a vydala sa ho hľadať. Čierny vták ľahko splynie v horách, a keďže nepočula plieskanie jeho krídel ani škriekanie, bolo ťažké ho vypátrať.

„Kde si?“ zakričala z plného hrdla.

„Kde si? Kde si?“ odpovedal jej kvílivý vietor.

Nevšímajúc si Caleosov posmech, vybrala sa cestičkou vinúcou sa poza chrám k ďalším rozoklaným skalám, pokrytým kryštálikmi snehu.

„Krá, krá,“ zaškriekal krkavec na brale asi päť stôp nad ňou. Vyškriabala sa za ním. Sedel na suchej borovici a hlavu otáčal k skale. Najskôr si nevšimla nič zvláštne, no potom sa jej zamarilo, že znútra skaly k nej preniká slabé svetlo. Podišla bližšie a rukami nahmatala kus tvrdej tkaniny.

„Len poď, Andromede, už ťa čakám,“ ozval sa z útrob hory ženský hlas.

Odhrnula špinavý potrhaný záves. V malej jaskyni vyhlúbenej vo vnútri skalného kopca sedela žena. Jedna polovica tváre patrila krásnemu mladému dievčaťu a druhá zošúverenej starene s bielymi vlasmi, rozfátou perou a slepým okom.

Vstúpila do malého priestoru a obozretne ho preskúmala.

„Sme tu samy, Andromede,“ prehovorila k nej žena, akoby dokázala čítať jej myšlienky.

Podišla bližšie a prisadla si k malej tlejúcej pahrebe. Keď k nej Andromede prehovorila, hľadela na jej peknú časť tváre, pretože tá druhá sa jej bridila. „Ako si vedela, že prídem?“

„Vedela som to už pred mnohými rokmi, keď tu predom sedela tvoja matka. Vedela som, že jedného dňa prídeš i ty.“

Pod brokátovým kaftanom jej naskočila husia koža. „Prečo ťa moja matka vyhľadala?“

„Mala otázky, tak ako ich máš aj ty! Preto ťa sem ten vták priviedol.“

„A dostanem odpovede?“

Žena vzala z trojnožky vedľa seba zlatú miskú naplnenú vodou a zakrúžila ňou. Za miskou stáli sklenené flakóny s piatimi rôznofarebnými tekutinami – čiernou, priehľadnou, červenou, modrou a zelenou.

„V hlave ti víri množstvo otázok. Chcela by si vedieť, prečo mám takúto tvár aj to, čo som pred rokmi povedala tvojej matke. Chceš sa ma spýtať, či bude Ansalya jedného dňa oslobodená od kliatby bohov, túžiš vedieť, či ty si vyvolená, aby sa z tvojho lona narodil potomok, ktorého prisľúbili bohovia, a najviac zo všetkého ťa sužuje otázka, prečo ty jediná musíš podstupovať mučivú bolesť v snahe zachrániť túto krajinu a či si navždy odsúdená byť Temnotou. Každá odpoveď však niečo stojí a tvoja zvedavosť nemôže byť ukojená úplne.“

Žena sa odmlčala a mozoľnatým prstom ukázala na ónyxový prívesok, čo sa Andromede hompáľal na zlatej retiazke. „Tvoja túžba po poznaní ťa bude stáť ten šperk a kvapku krvi. Môžeš mi však položiť iba jednu otázku. Dobre zváž, ktorú si zvolíš, lebo viac ti osud neponúkne možnosť nájsť ma. Každý ma smie nájsť iba raz, od každého môžem prijať iba jeden dar a každý mi môže dať jediná kvapku krvi, čo mi prinavráti zrno mladosti.“

Andromede sa zahľadela do praskajúceho ohňa. Ak by našla vedmu v inom čase, spýtala sa by jej na osud Ansalye, ale v túto noc, keď utrpenie, čo prežila, bolo také silné, že sa takmer pominula na rozume, túžila poznať odpoveď iba na jedinú otázku.

„Aj moje sestry usmrcujú vo svadobnú noc svojich manželov, ktorí umierajú v nevýslovných mukách. Môj muž umiera bezbolestne, zato ja nevýslovne trpím. Prečo je to tak? Prečo ja jediná zo sestier musím znášať bolesť?“

Žena hodila do tlejúcej pahreby sušené listy vavrínu a myrhy. Jaskyňu naplnila štipľavá, zadúšajúca vôňa. Vedma civela do plameňov, potom vzala do ruky dýku. „Podaj mi ruku, ak si rozhodnutá, že práve táto otázka má byť dnes v noci zodpovedaná.“

Andromede si sňala z krku ónyxovú retiazku a položila ju na trojnožku. „Som rozhodnutá,“ prikývla váhavo a vystrela k žene pravú dľaň. Oceľová dýka, čo pri žiare ohňa vrhala zelený, hnedý, červený aj modrý odlesk, jej rozrezala jemnú pokožku. Objavila sa magma, tuhá a tmavočervená, až vyzerala skoro čierna.

„Aj krv máš temnú,“ zašomrala starena, ktorá sa jej teraz prihovárala. „Podrž dľaň nad zlatou miskou, aby sa kvapka tvojej krvi zmiešala s vodou.“

Keď tak urobila, vedma si spomedzi flakónov vybrala ten s čiernou tekutinou a vyliala ho do misky. Voda sčernela.

Vedma krúživým pohybom premiešala obsah v miske a chvíľu doň hľadela jedným hnedým a jedným slepým okom. „Máš v krvi božskú moc, tvoja budúcnosť sa nedá určiť presne a ďaleko dopredu, ale ty si sa spýtala na minulosť. Odpoviem ti teda. Spomedzi teba a tvojich dvoch sestier ty jediná trpíš vo svadobnú noc preto, že tá boh ohňa a hnevu trestá aj za niečo iné ako len za skazu celej Ansalye, ktorú ste zapríčinili.“

„Za čo?“ vydýchla Andromede netrepezlivo.

„Tvoj život znamenal smrť jeho jedinej dcéry. Vymenila svoj život za tvoj. Bolo jej súdené počať a porodiť iba tri živé deti. Štvrté znamenalo jej smrť.“

Andromede stuhla a zaškúlila na zlatú miskú s čiernou tekutinou. „Prečo?“

Vedma pokrčila plecami.

„Neklam! Viem, že poznáš odpoveď! Povedz mi to!“

„To už je odpoveď na celkom inú otázku a ty si si vybrala. Varovala som ťa!“

Andromede zavrela oči a dopriala si okamih na utriedenie

myšlienok, až napokon zo seba vysúkala: „Budem... budem trpieť aj naďalej?“

Žena s dvoma tvármi si ju skúmavo premerala. Obzrela si jej havranie vlasy, výrazné líčne kosti, zvláštnu zafírovú farbu zreníc, hebké pery, potom sa pristavila na dvoch tvrdých hrotoch, čo sa jej na hrudi predierali spod vzácnej látky, a napokon zavadila pohľadom o čierne páperie na belostnej pokožke, ktoré odhalil roztvorený kaftan. „Prídu stovky takých, čo pri pohľade na teba pocítia v slabinách túžbu. Každý z nich ti dá viac bolesti a nenávisť než ten pred ním a každý ťa bude svojím strachom kúsok po kúsku zbavovať zdravého rozumu.“

Andromede sa pred očami mihli výjavy z Temného lesa a vrátil sa šialene bezmocný pocit, že sa nedokáže nadýchnuť. „Mám nejakú nádej to zvrátiť?“ šepala.

„To závisí od toho, akú moc má tvoja krv,“ odvetila žena vševediacim hlasom a vypila obsah zlatej misky. Keď oblizla poslednú kvapku, čo sa zachytila na okraji, zacelili sa jej rozťaté pery. Ohromene si prešla mozoľnatou rukou po ústach. „Je v tebe viac sily, než sa na prvý pohľad zdá.“ Pomaly odložila misku na trojnožku, pripla si okolo krku retiazku s ónyxom a zavrela oči.

*„Temné krídla
držia nad tebou stráž,
utrpenie skončí,
ak krásy sa svojej vzdáš.
Keď temnotu temnôt
necháš v sebe zvíťaziť,
hriechy rodov minulých
ti bude súdené odhaliť.“*

Žena dohovorela, jaskyňa stíchla, plameň poslednýkrát zablikotal a vyhasol. Zo žeravých uhlíkov stúpala k Andromede sivý dym, a keď znovu pozrela na vedmu, ležala na zemi so zatvorenými očami, akoby spala.

Potichu sa postavila, rozhrnula záves a vonku sa nadých-

la čerstvého vzduchu. Krkavec ju čakal na zoschnutom konári borovice, z ktorej opadalo všetko ihličie. Chvíľu mu hľadela do sivočiernych očí a premýšľala.

„Môžeš mi pomôcť,“ prevrela napokon zastretým hlasom. „Znetvor ma!“

Krkavec zaškriekal a pokýval hlavou do oboch strán. Pri kročiči k borovici a ešte prenikavejšie sa naňho zadívala. „Iba vďaka mne žiješ bez bolesti a utrpenia. Urob teraz to isté ty pre mňa. Znetvor ma, nech si ma už nikdy žiadny muž nevyberie a nedonúti znášať svoju bolesť.“

Krkavec znovu clivo zaškriekal a zniesol sa k nebu, zakrúžil nad horou a potom sa strmhlav pustil nadol.

Prvý raz zaškrabol pazúrkami do jej smotanovej pokožky a Andromede obranný inštinkt velil zodvihnúť ruky k tvári.

Trpím poslednýkrát, dodávala si v duchu odvahy a sily.

Keď s ňou vták skončil, mala zakrvavenú nielen tvár, ale aj dlane.

LYASANTE

O tri týždne neskôr

Jediný klas obilia z nej nevzišiel, ani steblo trávy na nej nevyrástlo, ani len koreň pýru sa v nej neuchytil. Neúrodná zem, po ktorej prechádzala, zostávala pokrytá jemným sriedňom padajúcim z jej striebrišto-bielych vlasov, zapletených do širokého vrkoča.

Z paláca k prístavu ju priniesli na nosidlách a zvyšok cesty ku skalnatému pobrežiu sa rozhodla prejsť sama. Prístav ležal v hlbokoj zátokke lemovanej pieskovými plážami a útesmi na území lorda jantárových jaskýň. Tam, kde končili brehy zátoky, tiahli sa k šíremu moru dve oblúkovité móla z hnedého kameňa pokryté riasami a slizom. Obe boli zakončené kruhovitým podstavcom, na každom sa týčila bronzová socha. Naľavo bol zvečnený Caleos, boh vetra a pokušenia, so šticou dlhých rozvírených vlasov a jemným náznakom úsmevu na perách, napravo sa vynímala socha nádhernej bohyně Meery. Úžina medzi podstavcami bola dostatočne široká, aby cez ňu preplávali aj dve lode odrazu, a bohovia tak tvorili vstupnú bránu do prístavu.

Zhlboka sa nadýchla vône soli a rýb a zamierala k mólu, kde držala stráž bronzová socha bohyně vody a nádeje. More bolo dnes pokojné ako dieťa, čo saje mlieko z matkiných prsníkov. Vždy ju to k nemu vábilo, z neho pramenila prapodstata jej moci, no v jej rukách mala oveľa krutejšiu podobu.

V kotviskách sa na vlnách hojdali štyri lode. Dve boli na prvý pohľad obchodné, tretia nie. Štvrtá loď patrila kráľovi. Lord kancelár Idas, hlavný radca a zástupca vo vladárovej

neprítomnosti, stál na kamennom móle a na zožltnutý list pergamenu spisoval zásoby, čo vykladali počerní otrhaní muži z nákladného priestoru prvej obchodnej lode.

Od mora k nej prenikol závan chladného vzduchu. Podvedome sa dotkla diamantových náušnic v tvare morských hviezdíc a pritiahla si plášť zo striebrohlavu, lemovaný bielou soboľou kožušinou. Idas sa práve dohadoval s lodným kapitánom, keď sa k nim pridala.

„Výsosť,“ sklonil pred ňou lord kancelár jemne hlavu.

„Koľko lodí priplávalo tento týždeň?“ spýtala sa s chladnou zdvorilosťou.

Kancelár sa zahľadel do popísaného pergamenu. „Dve obchodné kogy, jediné, ktoré tu vidíte. Prvá priviezla solené mäso, čerstvé ryby, sto sudov sladkej vody, vrecia pšenice, jačmeňa a ovsu, stohy suchej slamy a nejakú zeleninu. V druhej by mali byť baly látok, džbány plné orientálneho korenia, medu, soli, sudy vína, cudzokrajné ovocie, sviece a zvieracie kože a kožušiny.“

„Iba dve?“ zatiahla sklamane.

„Čakal som ich oveľa viac, no bohyňa vody a nádeje sa zrejme rozhodla, že dve budú akurát, aby ľudia tejto krajiny nepomreli od hladu a chladu.“

Lyasante v jeho hlase rozpoznala výčitku. „A čo tá tretia loď?“

„Galéra priplávala zo zemí ležiacich za Morom búrok a stonov.“

„Koľkých bojovníkov priviezla?“

Idas prestal zapisovať. „Štyroch šľachticov, trinásť rytierov a trinásť žoldnierov.“

„Čiže dovedna len tridsať mužov,“ vzdychla Lyasante ticho.

Kancelár na ňu užasnuto hľadel a premýšľal, ako môže rozprávať, keď sa jej takmer nehýbu pery. „Turnaj troch zbraní sa koná o sedem dní, dosť času, aby ešte priplávala nejaká loď.“

Lyasante sa obzrela ponad plece na tisíce lánov vypálenej suchej pôdy, na stovky akrov temného lesa a ozrutánske ľadové končiare na severe, čo vyrástli z potokov, jazier a riek

plných rýb a sladkej pitnej vody. To bola Ansalya. „A čo lordi a rytieri z Ansalye?“

„Zatiaľ sa prihlásili iba desiati a sú mladší ako tí predtým.“

„Vari sa už ansalyjským lordom minula odvaha aj synovia? Veď do posledného turnaja zomrelo len dvadsaťštyri mužov, každý mesiac jeden.“ Lyasante sa nesnažila zakryť svoje znechutenie.

„Štyridsaťosem, výsosť,“ odvážil sa ju opraviť kancelár.

„Máte pravdu,“ prisvedčila nechotne. „Zabudla som na tých, čo zomreli rukou víťaza v súboji na život a na smrť.“

Kancelár si nerozhodne pohladil hustú tmavú bradu. „A to som sa ešte nezmienil o tých, čo podľahli po turnaji vážnym zraneniam.“

Lyasante si upravila prameň bielych vlasov, čo sa jej uvoľnil z vrkoča. „Vrátil sa vôbec niekto, kto sa neprebojoval do posledného kola, aby sa zapísal do ďalšieho turnaja?“

„Iba zopár rytierov. Vidina vavrínového venca, kráľovskej koruny a bohatstva Ansalye ukrytého v podzemných baniach už nie je taká silná, ako bývala, a ustupuje strachu zo smrti,“ obhajoval kancelár konanie ansalyjských lordov.

„Zbabelci! Boja sa riskovať život, aby zachránili vlastnú zem,“ vyprskla ľadovo.

Idas mlčal.

„Myslíte na to, kancelár,“ nadhodila hlbavo, „prečo by mali všetci tí muži riskovať životy pre kráľovstvo, ktoré zničilo tri márnivé ženy.“

Kancelárovi sa pod hustou bradou zjavil rumenec, no skôr, než bol nútený sa brániť proti jej obvineniu, Lyasante obrátila hlavu ku kráľovskému palácu.

„Kráľ sa o chvíľu vráti z cesty,“ zašepkala roztrpčene a zvrástila obočie. „Mala by som ísť. Pridáte sa, Idas?“

Kancelár sa znovu zahľadel do svojho napoly popísaného pergamenu. „Rád by som vás odprevadil, výsosť, no musím písať zoznam zásob, čo priviezla druhá loď. Váš otec